

El que impera és el negatiu. El que no es positivitza. El que encara no aflora a la foto. El que ja és, però encara no ens ha sigut revelat. Les ombres que es mouen a la velocitat de la fibra i que ens controlen. Les que no sols coneixen la nostra privacitat per la nostra inestimable col·laboració al fer sempre *acceptar* a tot, sense resistència, sinó que a més ens segueixen ocultant el seu immens poder per controlar-nos. Aquestes ombres de les quals en el seu moment ens va parlar el fugitiu **Snowden**, i que van aparèixer en algun informe de Wikileaks. El món viu una guerra sense treva contra la desigualtat i uns quants volen seguir remenant les cireres; protegint i augmentant els seus beneficis.

Al contraatac

Manel Fuentes

Rebel·lar-se

I tot, mentre la majoria seguim a cegues. Sense saber per què passen les coses, i en molts casos sense saber ni quines coses passen. Les fonts ben informades ens són desconegudes i la informació rellevant, la que pot parlar de causes, contextos i conseqüències fa temps que va ser retirada del gran públic. Tenint tota la informació a pocs clics de distància, ¿com és possible que no hàgim enxampat els banquers corruptes i polítics corruptors o viceversa amb proves suficients per engarjolar-los i recuperar els nostres diners? ¿Que no ho fem amb èxit amb els presumptes terroristes quan sospitem d'ells?

Ara els consumidors del que mal anomenem informació intuïm més que sabem. I sorgeixen enraonies, teories conspiratives i mals pensa-

ments. L'altre dia, un taxista em va dir que l'Estat Islàmic semblava actuar com si tingués interessos d'Estat i ataca qui els ataca. Deia que per això **Rajoy** no es mullava a l'hora d'enviar ajuda militar a Síria i ajudar ja els francesos: per no rebre un atac gairebé segur.

Fulletts per a Ítaca

En aquest punt vaig baixar del taxi, ja que no podia concebre aquesta idea. Seria tant com pensar que el nostre president jugava tàcticament amb el terrorisme anteposant la voluntat de tenir una campanya tranquil·la. Tot i que una vegada més no sabem quins interessos hi ha en joc a Síria. El cas és que no sabem res.

I en aquest present boig, de patiment, incertesa i pudor d'aigua estancada, presentim que alguna cosa deu passar però no sabem ben bé què és. En pro de grans canvis, molts catalans han comprat fullets d'un hipotètic viatge a Ítaca, i dia sí, dia també, intueixen el tacticisme dels uns i dels altres, els interessos que sembla que res tenen a veure amb el creuer contractat, mentre descobren que el nostre dèficit és descomunal i que al nostre oasi també hi havia abocadors. Entre tanta desinformació, distreguin-se amb una frase de **Vázquez Montalbán**: «Només hi ha tres races: rics, pobres i racistes». Com diu el meu amic **Antón Losada**, els rics van guanyant, però no perdin de vista els racistes. Tot pot empitjorar. =

«Vaig descalç a tot arreu; això vol dir fins i tot als casaments»

ÁLVARO MONGE

-¿Mai? ¿No es posa sabates mai?

-No porto sabates el 99% del dia. Només quan he d'anar en moto, i en aquest cas me les poso igual que em poso guants i casc. Tot i que no són sabates normals.

-Són...

-Sabatilles minimalistes. Unes sabatilles amb dits, com els guants, ¿sap? Van ser el primer estadi de la meva evolució, per cert.

-¿Quant fa que hi va renunciar?

-Fa dos anys que vaig descalç a tot arreu. A tot arreu vol dir que fins i tot als casaments.

-¿Per què?

-Bé, miri, jo vaig estudiar educació física i sóc entrenador d'esport, i un dia, fa temps, em va caure a les mans un llibre, **Nascuts per córrer**. Allà hi era tot. El vaig llegir i de seguida vaig començar a portar les minimalistes. Va ser una decisió laboral i també personal. Laboralment volia provar-les per veure si començava a treballar amb elles.

-Sí, però, ¿per què?

-Es tracta que el peu tingui tota la funcionalitat, com les mans. Que pugui desenvolupar-se i moure's lliurement. Si la funcionalitat del peu està desenvolupada al màxim, el cos se'n beneficia.

-¿Vostè s'ha beneficiat?

-En diversos sentits, sí. Havia hagut de deixar de córrer per una operació de genolls, per exemple, i ara he tornat a fer-ho. Encara que és possible que els canvis que jo percebo

Jordi Vizcaíno

Fa dos anys va renunciar a dur sabates. De raons en té. Troba el seu encaix en una societat calçada.

PER **Mauricio Bernal**

siguin subjectius. Pot haver-hi altres causes. No es pot descartar.

-Com va ser el canvi: ¿d'un dia per l'altre?

-De mica en mica. Comences sortint descalç però amb les sabatilles a la mà, i d'aquesta manera vas agafant seguretat. «D'acord, no em penso clavar res», et dius.

-Això. Clavar-se coses. Fer-se mal. ¿No li ha passat mai res?

-Els objectes tallants i punxants els tenim estigmatitzats pel fet mateix de portar sabates. Sempre hi havia una àvia dient: «Nen, et tallaràs». L'avantatge d'anar descalç és que mires més el terra. En dos anys m'he clavat

dues coses, dos vidrets, i eren invisibles a l'ull humà. Sempre vas amb un ull a terra, però al final és com conduir: hi ha moltes coses que fas automàticament. A més, miri.

-¿Sí?

-S'ha format durícia. El peu se serveix de les seves pròpies eines per protegir-se: dels vidres, de la calor, del fred, de tot.

-Sí, el fred. Arriba l'hivern.

-El cos és capaç de regular la seva pròpia temperatura. A l'hivern o a l'estiu.

-I la pluja...

-Igual. Com tothom sap, la capacitat del binomi sabata/mitjà d'assecar-se després de la pluja és nul·la, mentre que si vas descalç només has de passar els peus per l'assecador d'aire del bany i ja està.

-¿No pateix per entrar als llocs?

-Si surto de nit, no em deixen entrar enlloc, per això quan surto porto sabates. Als avions t'obliguen a dur-ne, per motius de seguretat. A les botigues de roba m'han aturat unes quantes vegades, però als restaurants no, curiosament. Tinc moltes converses sobre això.

-¿Amb la gent, al carrer?

-Sí. Perquè sempre surten a col·lació els mateixos tres arguments: la higiene, la seguretat i l'estètica. I gairebé sempre es redueix tot a l'estètica, a aquesta idea que anar descalç és de deixat, de brut.

-¿I vostè què diu?

-Bé, doncs com que jo estic segur del que faig, sempre tinc arguments. Intento empatitzar, però el que no vull és causar molèsties enlloc. Així que si no m'hi volen, me'n vaig. =

gentecorriente@elperiodico.com

DISPONIBILIDAD DE PARCELAS EN LA MEJOR ZONA INDUSTRIAL DE BARCELONA

info: comercial@el-consorci.com
932 63 81 11

elCONSORCI
barcelona ZONA FRANCA